

Hoe kostbaar, Vader, is Uw Zoon

Hoe kostbaar, Vader! U geniet
van Uw geliefde Zoon,
daar U in Hem volmaaktheid ziet;
Uw Heil'ge is Godd'lijk schoon!

Als Mens heeft Hij in deez' woestijn
geheel Uw wil gedaan;
Hij wild' U welbehaag'lijk zijn
door steeds Uw weg te gaan.

Uw een'ge Zoon heeft tot Uw eer
Uw Naam geopenbaard.
Als Vader, niet verborgen meer,
bent U aan ons verklaard.

Wat U Hem ook op aard' gebod,
deed Hij, gewillig, stil;
voor ons gaf Hij Zich in de dood,
gehoorzaam aan Uw wil.

U werd verheerlijkt door Uw Zoon
toen Hij Uw werk volbracht,
en U, U gaf Hem op Uw troon
eer, heerlijkheid en macht.

Want U waardeert Uw Zoon geheel,
Hij is Uw rust en vreugd';
Uw zegen viel aan ons ten deel
in Hem Die ons verheugt.

Slechts kostbaarheid is Hij voor U
en óók voor ons, Zijn bruid;
volmaakte schoonheid zien wij nu:
Hij straalt Uw glorie uit.

Naar 'Spiritual Songs' 200

Jezus Christus bidt voor de Zijnen (22)

Johannes 17 (vervolg van vs. 14-21)

Wanneer het nu gaat over hen die door het woord van de apostelen in Christus *geloven* (vs. 20), dan wordt daarmee de zijde van de verantwoordelijkheid van de mens bedoeld. Het raadsbesluit van God, bijvoorbeeld in Romeinen 8, toont ons de zijde van de uitverkiezing. Zij is volkomen waar. God is soeverein in dat wat Hij doet. Maar de zijde van de verantwoordelijkheid van ons mensen is net zo waar. Deze beide zijden staan naast elkaar, en wij moeten hen zo laten staan.

Bij de gedachte aan onze uitverkiezing door God vóór grondlegging van de wereld kunnen wij ons alleen maar verwonderen. Zij is voor ons een reden tot aanbidding. Maar soms zijn er ook vragen, hoe God ons dan in de eeuwigheid als personen heeft herkend en kon voorbestemmen. Deze vragen blijven open, zolang wij niet inzien dat het de zijde van God is. Uitverkiezing heeft niets te maken met onze verantwoordelijkheid. Zij voert ons echter tot aanbidding.

Maar nu komt de zijde van de mens voor ons. Daar gaat het daadwerkelijk om verantwoordelijkheid. De mens is verantwoordelijk om door het geïnspireerde woord van de apostelen in de Heer Jezus te geloven. Geloofd hij niet, dan gaat hij voor eeuwig verloren. Wie weigert om in Jezus te geloven, zal eens voor de grote witte troon moeten verschijnen. Dan worden er boeken geopend. Ook het boek van het leven wordt geopend, om te laten zien dat daar niets in opgeschreven is. Van deze rechtbank gaat het in een stilzwijgende mars naar een eeuwig

onuitblusbaar vuur. Dat is de duidelijke uitspraak van de Bijbel, die wij niet kunnen verzwijgen. Wij zijn verantwoordelijk om in de Heer Jezus te geloven.

Om de zijde van de mens nader te tonen gaan wij naar Johannes 1. Daar lezen wij over diegenen die Jezus aannamen: 'Maar zo velen Hem aangenomen hebben, hun gaf hij het recht kinderen van God te worden, hun die in Zijn Naam geloven; die niet uit bloed, niet uit de wil van het vlees, niet uit de wil van de man, maar uit God geboren zijn' (Joh. 1:12-13). In vers 12 hebben wij de *bekering* en in vers 13 de *nieuwe geboorte*. Dat zijn de beide elementen waardoor een mens die van nature een zondaar is, een kind van God kan worden. Hij heeft daar zelfs recht op. Deze uitspraak is net zo waar en duidelijk als ze eenvoudig en kort is.

Wij zien in Johannes 1 dat de bekering – vanuit het gezichtspunt van onze verantwoordelijkheid – twee elementen heeft. Ten eerste moeten wij Christus als het Licht aannemen. In vers 4 en 5 staat: 'In Hem was leven, en het leven was het licht der mensen. En het licht schijnt in de duisternis, en de duisternis heeft het niet begrepen'. Het Goddelijke Licht schijnt op ons. De massa van de mensen begrijpt dit licht niet, maar er zijn enkelen die Hem als het Licht aannemen. Er zijn mensen die hun geweten niet afsluiten voor de stralen van het Goddelijke Licht. Zij erkennen dat wat daardoor in hun leven onthuld wordt. Het is alleen maar vuiligheid en zonde! Wij moeten daar ja op zeggen, ons daaronder buigen en het aan God belijden. Wie dat doet, neemt Hem als het Licht aan.

Nu komt het tweede element. In het geloof begrijpen wij de door God gegeven uitweg. Daarover spreekt vers 12: 'die in Zijn Naam geloven'. Het eerste element toont ons wat wij van nature zijn:

zondaren. Bovendien zien wij wat wij gedaan hebben: gezondigd. Daardoor hebben wij de eeuwige dood verdiend. Het tweede element toont de Goddelijke uitweg: het geloof in de Naam van de eniggeboren Zoon van God.

Iets vergelijkbaars vinden wij in Efeze 1. Daar schrijft Paulus: 'In Hem [bent] ook u, toen u het woord der waarheid, het evangelie van uw behoudenis, gehoord hebt. In Hem bent ook u, toen u geloofd hebt, verzegeld met de Heilige Geest der belofte' (Ef. 1:13). Het Woord van de waarheid is het eerste element. Het is het Goddelijke Licht, dat ons de waarheid over God en over onszelf toont. Dan komt er als tweede het geloof bij. Dat is de hand die dat aangrijpt wat God ons in de Heer Jezus aanbiedt.

Dan vinden wij in Johannes 1:13 de nieuwe geboorte: 'Die niet uit bloed, niet uit de wil van het vlees, niet uit de wil van de man, maar uit God geboren zijn'. Dat is wat God doet als een mens zich bekeert. Het wonder van de nieuwe geboorte kunnen wij niet uitleggen: 'De wind waait waarheen hij wil, en u hoort zijn geluid, maar u weet niet vanwaar hij komt en waar hij heengaat: zo is een ieder die uit de Geest geboren is' (Joh. 3:8).

(Wordt vervolgd).

Max Billeter

David, of de koning naar Gods gedachten (9)

1 Samuel 21

De sabbat van de mens had een einde genomen en de verwerping van God, in de Persoon van Zijn Zoon, had tot gevolg dat het

Joodse stelsel van de wet verlaten werd, zo zagen we de vorige keer.

De Zoon des mensen had het recht om de sabbat te gebruiken zoals Hij hem had vastgesteld en in te voeren een nieuw systeem, waarin Hij Zijn discipelen en Zijn vrienden met Zich één maakte. Omdat de Heer Jezus verworpen was, zoals David eenmaal, was er voor de mens geen rust, geen sabbat meer in deze wereld, maar wel een rust buiten deze wereld, gegrond op het werk van de verlossing, een rust die men door de kennis van de Heer Jezus deelachtig kon worden.

Een tweede feit begeleidde de verwerping van David. Hij liet zich door Achimelech de toonbroden geven, die, wanneer zij eenmaal van de tafel weggenomen waren, alleen door de priesters gegeten mochten worden. Het brood was, wanneer het niet meer voor Gods aangezicht lag, 'in zekere zin gewoon brood' (vs. 5). Welke waarde konden in Gods ogen de toonbroden, die voor God het ware Israël in Christus vertegenwoordigen, hebben, bij de gedachte aan de verwerping van zijn Koning?

Ook moesten deze broden voor Gods aangezicht door nieuwe vervangen worden; dit is beeld van een nieuw Israël, gegrondvest op Christus, naar de gedachten van God. David kon dus dit brood als 'gewoon brood' beschouwen. De onbegrensde genade verhief zich boven de eisen van de wet, want het was belangrijker om David en de zijnen te voeden, dan om iets dat verouderd was, te behouden.

David vraagt ook om een wapen. Achimelech heeft geen ander dan het zwaard van Goliath. Dit werktuig van Davids overwinning

werd zorgvuldig bewaard achter de efod, in een kleet gewikkeld. Het had een ereplaats gekregen voor het aangezicht van God. Zo is ook het getuigenis van Christus' overwinning, de daad waardoor Hij de vorst van de dood overwonnen heeft, eveneens als gedachtenis in het heilige der heiligen gebracht, waar de Heer Jezus met Zijn eigen bloed is ingegaan. David zegt: 'Zoals dat is er geen tweede' (vs. 9).

Laten wij niet vergeten dat David, terwijl hij een type van de Heer Jezus Christus is, ook vaak bij dezelfde gelegenheid een beeld van de gelovigen is. Net als David gaan ook wij de vijand zonder wapens tegemoet. Er is slechts één wapen dat voldoende voor ons is, namelijk de dood van de Heer Jezus en ons gestorven zijn met Hem. Wij vinden dit wapen in het heiligdom! 'Zoals dat is er geen tweede!' Satan kan niets doen tegen het wapen dat hem overwonnen heeft.

Zo bewapend begeeft David zich tot Achis, de koning van Gath (vs. 10-15). Waarom wordt hij dan daar door vrees aangegrepen? Dit komt doordat hij zich door zijn natuurlijke wijsheid en niet door de Heer heeft laten leiden. Net zomin als Egypte voor Abraham, kon het land van de Filistijnen voor David een toevluchtsoord zijn. Terwijl hij op deze wijze aan Saul denkt te ontsnappen, verwisselt hij de ene vijand voor de andere en ondervindt hij niets dan schande en verachting!

Toch is het zeer vertroostend om in de beide Psalmen die betrekking hebben op dit gedeelte van zijn geschiedenis, de ondervindingen die David gemaakt heeft, na te gaan. Over deze ondervindingen deelt het geschiedkundig verhaal ons niets mee.

Psalm 56 werd gedicht 'toen de Filistijnen hem gegrepen hadden te Gath' (vs. 1).¹

De zwakheid van zijn geloof had hem ertoe gebracht om zijn toevlucht te zoeken bij die vijanden van Israël. Wat vindt hij daar? 'De sterveling' die, in plaats van hem te helpen, hem verdrukt en hem dreigt om te brengen (vs. 2). Hij die zich door natuurlijke vrees had laten verleiden om Saul te ontvluchten, moet nu ondervinden wat het vlees is en moet nu ervaren wat de mens is! Hij vindt slechts gevaren en bedreigingen bij Achis! Zijn vijanden 'verdraaien de hele dag mijn woorden; al hun gedachten zijn tegen mij ten kwade. Zij scholen samen, zij verbergen zich, zij letten op mijn voetstappen, omdat zij loeren op mijn leven' (vs. 6-7).

(Wordt vervolgd).

BdH jrg. 53

Mijn rust (1)

'Want wij die geloofd hebben, gaan in de rust' (Hebr. 4:3).

Op deze aarde wordt de rust niet gevonden! God zij dank genieten velen rust voor hun geweten, rust voor hun hart, rust voor hun ziel. Die rust hebben zij aan de voeten van de Heer

¹. Men moet niet denken dat slechts de Psalmen van David die een opschrift dragen, voortgekomen zijn uit de ondervindingen van de koninklijke profeet bij de verschillende gebeurtenissen in zijn leven. Verre van dat. Maar wij houden ons alleen aan de feiten die het geïnspireerde Woord ons in de opschriften aangeeft. Dikwijls kan men ook in andere Psalmen bepaalde gebeurtenissen uit het leven van David onderscheiden als uitgangspunt voor het geïnspireerde lied.

Jezus gevonden. Hij schenkt ze aan een ieder die tot Hem gaat. Toen Hij op aarde was, riep de Redder van zondaren: 'Komt tot Mij, allen die vermoeid en belast bent, en Ik zal u rust geven. Neemt Mijn juk op u en leert van Mij, want Ik ben zachtmoedig en nederig van hart; en u zult rust vinden voor uw zielen; want Mijn juk is zacht en Mijn last is licht' (Matth. 11:28-30).

Alleen door volkomen te vertrouwen op het werk van de Heer Jezus vindt het moede hart van de zondaar rust. Alleen door te vertrouwen op het getuigenis van God aangaande het bloed van Zijn Zoon komt het geweten van de schuldige en verontruste mens tot rust. Alleen door met de Heer Jezus onder hetzelfde juk te wandelen, alleen daarom in Zijn gemeenschap, is er voor de ziel, voor het gemoed van de gelovige, rust te genieten.

Het is dus wel van het grootste belang om het oog te richten op het werk van de Heer Jezus Christus, en ieder ogenblik van ons leven achter het bloed van Hem te schuilen en met de Heer Jezus te wandelen! Dan vindt en geniet men in deze wereld vol onrust die rust waarvan de waarde ver boven onze berekening uitgaat. Dan heeft men niet alleen voor zichzelf deze schat gevonden, maar is men bovendien tot een getuigenis in deze wereld, tot een licht te midden van de duisternis.

De apostelen bezaten rust voor hun geweten, rust voor hun hart, rust ook voor hun zielen. En daarom zijn ze zo volhardend, zo zeker. Denk aan Petrus in de gevangenis. Hij slaapt, terwijl hij weet dat het morgenlicht hem niet meer gegund is. Welk een verheven aanblik! Denk aan Paulus en Silas. Daar vinden we nog meer. Zij bidden en zingen, en dat te midden van zoveel vijandschap en levensgevaar. Welk een getuigenis voor de gevangenen in Filippi!

Ja, de rust voor de ziel, dat wil zeggen die volkomen eenswillendheid met de Heer Jezus om Hem te volgen waar Hij ons leidt, is een begerenswaardig goed; God zij dank, velen kennen de rust voor het geweten en die voor het hart en de ziel!

Maar toch, op deze aarde wordt dé rust niet gevonden. Veeleer is hier strijd, onrust, een jagen naar de rust, bij sommigen een jagen naar de rust die geen rust is, maar toch ook bij vele anderen een haken naar de ware rust. Een Christen moet zeggen: 'elders rust'. En wanneer de gelovige zijn blik naar de toekomst richt – daar hij weet dat eenmaal de ware rust voor hem aanbreken zal – dan kan hij dat doen in overeenstemming met God, want ook de Heer Jezus spreekt in Zijn Woord over de rust als over een kostbare schat die wij eenmaal uit Zijn hand zullen ontvangen en waarvan wij het genot met Hem zullen delen.

Als een begeerlijke prijs wenkt die rust ons aan het eind van de loopbaan en naar dat heerlijke doel strekken we ons met verlangen uit. De gelovige is een pelgrim, op reis naar het land van rust.

De Brief aan de Hebreëën richt zich tot pelgrims en spreekt op heel mooie wijze ook over de rust. De hoofdstukken 3 en 4 zijn voor een groot gedeelte aan dit onderwerp gewijd. Vooral de woorden 'Zijn rust' en 'Mijn rust' trekken onze aandacht. God belooft niet slechts in de toekomst rust, Hij gaat verder en maakt die reeds zo begeerlijke rust nog veel begeerlijker door haar te noemen: '*Mijn rust*'.

De rust voor de gelovige is een rust die hij zal genieten in gemeenschap met zijn Heer. Dat is een zeer kostbaar en bijzonder voorrecht. Dat is veel meer dan te kunnen zeggen: 'ik ga naar

de hemel', hoe uitnemend heerlijk dit op zichzelf ook al is. De gelovige zegt: 'ik ga in *Gods* rust in'. 'Laten wij daarom vrezen dat niet misschien iemand van u, terwijl een belofte van in *Zijn* rust in te gaan is gebleven, schijnt achter te blijven' (Hebr. 4:1).

(Wordt vervolgd).

J. T.

Christus' gebed tot de Vader

'Dit sprak Jezus en Hij hief Zijn ogen op naar de hemel en zei: Vader, het uur is gekomen: verheerlijk Uw Zoon, opdat Uw Zoon U verheerlijkt' (Joh. 17:1).

In de intimiteit van de bovenzaal (Joh. 13-14) onderwees de Heer Zijn discipelen over veel dingen die zij moesten weten wanneer Hij niet meer bij hen zou zijn. Terwijl Hij met hen naar de hof van Gethsémané liep, zei Hij tegen hen: 'In de wereld hebt u verdrukking; maar hebt goede moed, Ik heb de wereld overwonnen' (Joh. 16:33). Hij was inderdaad de grote Overwinnaar, want Hij vertrouwde altijd op Zijn Vader.

Daarna hief Jezus Zijn ogen op naar de hemel en begon Hij Zijn onvergelijkelijke gebed, vaak het *hogepriesterlijk gebed* genoemd. Misschien dat Christus' vrije toegang tot God de reden voor deze uitdrukking is, maar ze schiet tekort. Het werk aan het kruis stelde Hem in staat te functioneren als Hogepriester, eerst aan het kruis en daarna in de hemel. Zijn gebed tot de Vader weerspiegelt de eeuwig bestaande intieme relatie tussen de Vader en de Zoon, meer dan als een Mens met God. Als we Johannes 17

lezen, hebben we het voorrecht om naar dit gesprek tussen de Vader en de Zoon te luisteren.

Johannes was een van de discipelen die zeker de Heer tot de Vader heeft horen spreken. Tegen het einde van zijn leven werd Johannes er door de Geest van God toe geleid om dit gesprek op te schrijven. Daardoor hebben wij deze ‘God-geademde’ tekst van de communicatie tussen de Vader en de Zoon.

Zes keer spreekt Christus God als ‘Vader’ aan, eenmaal hiervan als ‘Heilige Vader’ en eenmaal als ‘rechtvaardige Vader’ (vs. 11,25). Tegelijkertijd leidt Johannes ons binnen in het geheim van Christus’ Persoon – God en Mens in één, toch onderscheiden, en ook in het geheimenis van de Goddelijke Drie-eenheid. Hoewel we deze geheimenissen nooit volledig zullen doorgronden, weten we dat ze waar zijn en mogen we de Vader en de Zoon aanbidden in geest en in waarheid, nu en voor eeuwig.

‘Ik heb U verheerlijkt op de aarde; Ik heb het werk voleindigd dat U Mij te doen hebt gegeven’ (Joh. 17:4).

Toen de Heer Jezus bad tot Zijn Vader, zoals we dat lezen in Johannes 17, zal Hij misschien onderweg geweest zijn naar Gethsémané of daar net zijn aangekomen. Lukas 22:39-46 laat zien dat Christus onder enorme druk stond (Gethsémané betekent ‘oliepers’); toch was Hij niet verpletterd onder de zeer moeilijke omstandigheden waarvan Hij wist dat die Hem zouden overkomen. Met het kruis vóór Zich sprak Hij Zijn volle vertrouwen uit in de Vader en genoot, zoals altijd, volmaakte gemeenschap met Hem, zelfs daar in de hof. In een harmonieuze relatie met de Vader was de Heer Jezus volkomen toegewijd aan

Zijn belangen, zelfs toen Hij vooruitzag naar de donkere uren aan het kruis. Maar het overdenken van die komende uren bracht Hem wel enorme angst.

Op twaalfjarige leeftijd had de Heer Jezus gezegd dat Hij in de dingen van Zijn Vader moest zijn (Luk. 2:49). Op ongeveer dertigjarige leeftijd was Hij Zijn openbare bediening begonnen en Hij hield Zich altijd volkomen bezig met Gods belangen, ondanks het feit dat Hij vanaf het begin door de Zijnen werd verworpen (Joh. 1:11). De verzoeking van veertig dagen door de duivel kon Christus niet van Zijn doel afbrengen om God te dienen. Nu, op het moment dat Hij Zijn aardse dienst voltooid had, bad de Heer Jezus voor het werk dat Hij zou volbrengen aan het kruis. Dit werk vormde de basis voor Zijn gebed aan de Vader om Zijn Zoon te verheerlijken, omdat de Zoon de Vader had verheerlijkt in heel Zijn aardse bediening.

Als we dit verzoek vergelijken met het verzoek in vers 5, kunnen we een glimp opvangen van Zijn grootheid. Daar vraagt Hij de Vader om in de tegenwoordigheid van de eeuwige Vader als Mens verheerlijkt te worden met de heerlijkheid die Hij als de eeuwige Zoon voor de grondlegging van de wereld al had! Hoe verbijsterend deze gedachten voor ons mensen ook mogen zijn, ze brengen ons ertoe om Hem te aanbidden.

‘Ik heb Uw Naam geopenbaard aan de mensen die U Mij uit de wereld hebt gegeven. Zij waren de Uwen en U hebt ze Mij gegeven; en zij hebben Uw woord bewaard’ (Joh. 17:6).

Terugkijkend naar Zijn leven op aarde kon de Heer terecht en oprecht zeggen: ‘Ik heb U verheerlijkt op de aarde; Ik heb het

werk voleindigd dat U Mij te doen hebt gegeven'. Prachtige woorden, prachtige feiten! Mogen wij van onze gezegende Heer leren om ons toe te wijden aan het doen van Gods wil en – met Zijn hulp – de dingen die wij begonnen zijn te voleindigen.

Christus' zeer bijzondere gesprek leidt ons tot een verder genieten van onze relatie met de Vader en de Zoon, en wel van het eeuwige leven (vs. 3). Op het moment dat we tot geloof kwamen, ontvingen we het eeuwige leven (Joh. 3:16). Wat betekent dit precies? De Heer Jezus is 'het eeuwige leven' (1 Joh. 5:20), en het ontvangen van het eeuwige leven houdt dus in dat wij Hem ontvangen. Dat betekent: Hem verwelkomen in ons leven en een werkelijke relatie ontwikkelen met Hem. Het is het verlangen van onze Heer dat wij gemeenschap ervaren met Hem en met de Vader, en zo het eeuwige leven genieten dat Hij ons gegeven heeft.

Aan het begin van Zijn gebed tot de Vader sprak Christus over Zijn taak om, als Degene Die macht had over alle vlees, eeuwig leven te geven aan allen die geloven (vs. 2). Zijn uiteindelijke doel was – en is nog steeds – dat wij onophoudelijk gemeenschap hebben met de Vader en de Zoon, alsook een volkomen blijdschap genieten (1 Joh. 1:3-4). Onze God en Vader heeft dit alles bedacht, en Hij en de Zoon werken samen om ons in staat te stellen werkelijke aanbidders te zijn, want 'de Vader zoekt ... degenen die Hem [zol] aanbidden' (Joh. 4:23). Zo gebruikt Christus Zijn gezag om eeuwig leven te geven aan hen die zich bekeren en geloven.

De opmerking van de Heer: 'Ik heb Uw Naam geopenbaard' vindt weerklank bij de discipelen – 'zij hebben Uw Woord bewaard' (Joh. 17:6). Moge dit ook van ons gezegd kunnen worden, dat wij Zijn Woord bewaren en Hem aanbidden in Geest en in waarheid!

‘Nu kom Ik tot U en spreek dit in de wereld, opdat zij Mijn blijdschap volkomen hebben in zichzelf’ (Joh. 17:13).

Het woordje ‘nu’ komt 28 keer voor in het Evangelie van Johannes. Het wordt verschillende keren gebruikt in verband met de dienst van onze Heer, en verwijst naar verschillende voorvallen of perioden. In Zijn gebed tot de Vader gebruikt Christus het woord ‘nu’ met een specifieke reden. Aan het begin van Zijn openbare dienst in Kana in Galilea veranderde Hij water in wijn en gaf Hij de dienstknechten het bevel: ‘Schept *nu* en brengt het naar de hofmeester’ (Joh. 2:8). Dat was het ‘nu’ van hun dienst.

Als we dit op onszelf toepassen, leren we dat het uur van onze dienst ‘nu’ is, en het is ook verbonden met het ‘nu’ van de aanbidding, want dienst mag niet losgemaakt worden van aanbidding, zoals de Heer zei tegen de Samaritaanse vrouw: ‘De ure komt en is nu, dat de waarachtige aanbidder de Vader aanbidden zullen in geest en in waarheid’ (Joh. 4:23 NBG).

Later, kort voor het kruis, sprak Christus tot de Vader: ‘Nu is Mijn ziel ontroerd, en wat zal Ik zeggen?’ (Joh. 12:27). Dit komt overeen met Zijn gebed in Gethsémané – dat niet is opgetekend door Johannes – waar Christus intens leed toen Hij vooruitzag naar de drie uren van duisternis aan het kruis. Dit ‘nu’ is verbonden met het kruis: ‘Nu is het oordeel van deze wereld; nu zal de overste van deze wereld worden buitengeworpen’ (Joh. 12:31). *Aan het kruis* zou Christus God verheerlijken: ‘Nu is de Zoon des mensen verheerlijkt en God is in Hem verheerlijkt’ (Joh. 13:31).

De Mens Christus Jezus verheerlijkte God zoals Hij nooit eerder verheerlijkt was en zoals Hij ook nooit meer zal worden. In Zijn

gebed tot de Vader, in Johannes 17, plaatst de Heer Jezus Zich in de geest *na het kruis*, wanneer Hij zegt: ‘Nu kom Ik tot U.’ Hij keek vooruit naar de volledige gevolgen van Zijn werk, zodat de discipelen – en ook wij vandaag – volkomen blijdschap zouden hebben: ‘Mijn blijdschap volkomen in zichzelf, zelfs in een wereld vol narigheid.

‘Ik heb hun Uw Woord gegeven; en de wereld heeft hen gehaat, omdat zij van de wereld niet zijn, zoals Ik van de wereld niet ben’ (Joh. 17:14).

In Zijn gebed tot de Vader vroeg de Heer eerst iets voor Zichzelf (vs. 1-5), en daarna voor Zijn discipelen, waarbij Hij Zich distantieerde van Judas, de zoon van het verderf (vs. 6-19). Veel aspecten van dit tweede deel van Zijn gebed zijn van toepassing op gelovigen van nu, die discipelen van Christus zijn. In het derde deel van Zijn gebed bad Christus voor hen die door de dienst van de apostelen zouden geloven, en daaronder zijn dus ook de gelovigen van nu.

De Heer Jezus was gericht op Zijn komende heerlijkheid evenals op onze toekomst met Hem. Hij maakte ook een tegenstelling tussen wat van God is – ‘Uw Woord’ – en wat verbonden is met het systeem van deze wereld dat vijandig is tegenover God. Hoe wezenlijk is het dus dat gelovigen gebruik maken van deze wonderbaarlijke Goddelijke bron, om goed toegerust te zijn, zodat zij kunnen standhouden in deze wereld. ‘Uw Woord’ benadrukt de relatie met de Vader, want het openbaart Wie Hij is, en het gaat over Hem en komt van Hem. De Vader spreekt met ons over Zijn Zoon. (Dit kan natuurlijk niet losgemaakt worden van Christus,

het levende Woord, of van de levendmakende bediening van de Heilige Geest.)

In dit gebed zien we een verbazingwekkende volmaaktheid, want Christus zegt hierin zevenmaal 'Ik heb' (of: 'heb Ik'):

1. *Ik heb* U verheerlijkt op de aarde (vs. 4).
2. *Ik heb* het werk voleindigd dat U Mij te doen hebt gegeven (vs. 4).
3. *Ik heb* Uw Naam geopenbaard aan de mensen die U Mij gegeven hebt (vs. 6).
4. De woorden die U Mij hebt gegeven, *heb Ik* hun gegeven (vs. 8).
5. Hen die U Mij hebt gegeven, *heb Ik* bewaakt (vs. 12).
6. *Ik heb* hun Uw Woord gegeven (vs. 14).
7. Zo *heb Ik* ook hen in de wereld gezonden (vs. 18).

Alles is zeker gesteld in deze zeven 'Ik heb'-uitspraken. Prijs Zijn Naam!

A.E. Bouter

De weg van het geloof (1)

De dienst van de apostel Petrus onderscheidt zich wezenlijk van die van de apostel Paulus. Petrus was een getuige van het lijden van Christus en ook was hij deelgenoot van de heerlijkheid (1 Petr. 5:1). Paulus was een getuige van de heerlijkheid (Hand. 22:14-15) en een deelgenoot van het lijden van Christus (Kol. 1:24; Fil. 3:10). Het grote doel van de apostel Paulus is de hemelse gewesten, het alles beheersende thema van de apostel Petrus is de woestijn. Wij hebben geloof nodig voor het vertoeven in de hemelse gewesten net zo goed als voor het

trekken door de woestijn. Met het tweede willen we ons nu bezighouden.

Bewaard door Gods macht

Het is verheugend dat God ons in Zijn Woord steeds eerst het heerlijke *doel* toont, voordat Hij ons bezighoudt met de weg erheen. Dat laat ons Psalm 84 direct al zien. De eerste vier verzen laten ons de woningen van de Heer zien, vanaf vers 5 wordt dan gesproken over de wegen ernaar toe.

Ook spreekt de Heer Jezus in Zijn afscheidsrede eerst over het huis van Zijn Vader (Joh. 14:2) en daarna over de weg van de discipelen door de wereld. Toen Petrus zijn eerste Brief schreef, leidde de Geest van God hem eveneens zo, dat Hij het eerst de erfenis liet zien die voor ons in de hemel bewaard is (1 Petr. 1:4), om ons aansluitend te wijzen op de weg die erheen leidt, een weg die vol gevaren en beproevingen is.

Het is echter niet genoeg wanneer het erfdeel daarboven, beschermd tegen elke aanval, voor ons bewaard wordt. Ook *wij* moeten op onze weg daarheen bewaard worden. De apostel zegt 'dat wij immers door de kracht van God bewaard worden door het geloof' (vgl. 1 Petr. 1:5). Alleen door de kracht van God kunnen wij bewaakt worden. Dat maakt duidelijk hoe machtig onze vijanden zijn en hoe gevaarlijk hun aanvallen op ons zijn. Wij kunnen onszelf niet bewaren, zoals wij onszelf ook niet uit het gevaar van de duisternis konden redden (Kol. 1:13).

Hoe snel zouden wij de weg kwijtraken, hoe onverhoeds door de vijand overweldigd worden, wanneer de kracht van God niet

voortdurend voor ons bezig zou zijn om ons te verdedigen en te bewaken. Wij moeten ons er heel goed van bewust zijn dat er iemand is die alleen maar komt om te stelen, te slachten en te verdueren, een dief, een wolf; hij grijpt de schapen en drijft ze uiteen (Joh. 10:10-12).

In het prachtige gebed tot Zijn Vader zei de Heer Jezus over Zijn discipelen: 'Toen Ik bij hen was, bewaarde Ik hen in Uw Naam' (Joh. 17:12), en Hij bad: 'Heilige Vader, bewaar hen in Uw Naam die U Mij gegeven hebt' (Joh. 17:11). De geweldige vaststelling dat wij door Gods kracht bewaard worden door het geloof tot de behoudenis, die gereed ligt om geopenbaard te worden in de laatste tijd (1 Petr. 1:5), is het antwoord op dit gebed.

Bewaard door het geloof

Maar deze toezegging in 1 Petrus 1 bevat nog een bijzin, waardoor wij de manier ervaren waarop God ons *bewaart*: 'door het geloof'. Hij bewaart ons in zedelijk opzicht, niet doordat Hij de *omstandigheden* verandert, maar Hij verandert *ons*. Hij versterkt het geloof in de moeilijkste omstandigheden van ons leven, zodat wij dichter bij Hem blijven en in Zijn kracht de beproevingen dragen en vol kunnen houden. Wij mogen steeds op al Gods kracht rekenen, die zich in de ondersteuning van ons geloof manifesteert.

Er wordt veel over geloof gesproken in deze verzen: in vers 5 vinden we de *uitoefening* van het geloof, in vers 7 de *bewaring* van het geloof en in vers 9 het *einddoel* van het geloof.

Laten we een ogenblik stilstaan bij het eerste punt, om eerst eens na te denken over de voorwaarden voor de uitoefening van het geloof en vervolgens over de noodzakelijke conclusies! Het geloof is gebaat bij wat God geeft; het wordt gevoed door wat God van Zichzelf openbaart. Dag aan dag gaf God eens vanuit de hemel het manna aan Zijn aardse volk, maar de Israëlieten moesten het verzamelen. Zo brengt de gelovige ook vandaag datgene bijeen wat God dag aan dag tot zijn versterking geeft.

Dat is uitermate belangrijk, want voordat men geloof kan *uitoefenen*, moet het geloof in ons *gevoed* worden. Wanneer wij verzuimen om dagelijks manna te verzamelen, verlamt onze geloofskracht snel. Het manna dat wij gisteren gegeten hebben, is niet genoeg voor vandaag. Wat in het verleden door het Woord van God met kracht in ons hart stroomde, kan ons niet de kracht voor de problemen van vandaag geven. Wij denken dat wel vaak, maar het klopt niet. De Schriftplaatsen waarop wij vandaag vertrouwen, kunnen weliswaar dezelfde zijn als gisteren, maar wij moeten ze opnieuw tot ons laten spreken.

Zonder geloof hebben we niets. Ook is het zonder geloof onmogelijk om God te behagen (Hebr. 11:6). Wanneer het geloof niet de motor van ons leven is, dan is de wereld het. Maar de weg van de wereld is niet de weg tot de behoudenis, die gereed ligt om geopenbaard te worden in de laatste tijd (1 Petr. 1:5).

God bewaart ons tot dit geweldige ogenblik, maar Hij doet het in Zijn kracht 'door geloof'. Wij kunnen niet zeggen: ik word immers toch wel behouden, zal zeker het einddoel bereiken, dus maakt het niet veel uit wat voor leven ik hier leid. Voor zo'n

ongelovige, ja, verderfelijke gedachte laat Gods Woord nergens ruimte.

Maar grijpt deze verwerpelijke mentaliteit in onze dagen niet om zich heen? Een andere apostel, Paulus, beschrijft de basis van het Christelijk leven zo: 'Want wij wandelen door geloof, niet door aanschouwen' (2 Kor. 5:7). Soms lijkt het bijna alsof wij vandaag met het oog op ons praktische gedrag de zin zouden moeten omdraaien: wij wandelen door aanschouwen, niet door geloof. Maar God zal Zijn bedoeling nooit opgeven om ons de weg door de woestijn op een morele manier te wijzen, dat wil zeggen: zo te leiden dat wij daarvoor geloof nodig hebben, en dat vereist weer innerlijke deugden.

En mocht ons geloof ooit schipbreuk leiden, dan mogen wij denken aan het geval van Petrus, de schrijver van de Brief. Wat had de Heiland eens ten aanzien van het aanstaande falen van Zijn discipel gezegd? 'Maar Ik heb voor u gebeden dat uw geloof niet zou ophouden' (Luk. 22:32). Geweldige genade, waarop ook wij mogen rekenen. Vandaag is onze Heer in de hemel en leeft daar altijd om voor ons tussenbeide te treden (Hebr. 7:25).

Wij *zullen* het einddoel bereiken. God *zal* ons in Zijn kracht bewaren, maar het gebeurt *door geloof*.

(Wordt vervolgd).

Schrijver onbekend.

Behoudenis

Vraag:

Wat zijn in de Bijbel de verschillende betekenissen van het woord 'behoudenis'?

Antwoord:

Het is goed om te zien dat de betekenis van de woorden 'redden', 'behoudenis' en 'heil'¹ heel dicht bij de betekenis ligt van de woorden 'verlossen', 'verlossing' en 'bevrijding'.

Toen Petrus op de zee begon te zinken, schreeuwde hij: 'Heer, behoud mij!' (Matth. 14:30). En hij wordt gered van verdrinking.

De Heer Jezus zegt tegen Jäirus, wanneer zijn dochter net is overleden: 'Vrees niet, geloof alleen en zij zal *behouden* worden' (Luk. 8:50). Een moment later komt het meisje weer tot leven; ze is bevrijd van de dood.

De Heer zegt tegen een grote zondares: 'Uw geloof heeft u *behouden*, ga heen in vrede' (Luk. 7:50). Dat is een bevestiging van wat Hij net tegen haar heeft gezegd: 'Uw zonden zijn vergeven' (vs. 48). Ze is bevrijd van de veroordeling van haar zonden.

Degenen die spotten met de Heer Jezus, wanneer Hij aan het kruis hangt, zeggen: 'Anderen heeft Hij *verlost*, laat Hij Zichzelf *verlossen*!' (Luk. 23:35) – het is een verwijzing naar de verlossing

¹ Zowel de Statenvertaling als de Herziene Statenvertaling gebruikt consequent 'zaligheid'. Die vertaling geeft de betekenis van het woord niet goed weer en kan snel verward worden met 'zalig' in de rooms-katholieke of alledaagse betekenis. Het is goed dat wij beseffen dat de Heer ons niet uit onze verdorven, ellendige, verloren toestand uit genade zalig, heerlijk, gelukkig heeft gemaakt, maar heeft verlost. Pas nadat wij verlost waren, konden we andere geestelijke zegeningen ontvangen.

die de Heiland had gebracht en ze provoceren Hem om van het kruis af te komen!

De apostel Paulus vertrouwt als gevangene op God dat de gemene listen van zijn tegenstanders uiteindelijk een goede uitwerking zullen hebben. Hij zegt daarover: 'Want ik weet dat dit mij tot heil zal strekken door uw gebed en de bijstand van de Geest van Jezus Christus' (Fil. 1:19).

Eeuwige verlossing – de behoudenis van onze zielen

Meestal wanneer we de woorden *redden*, *verlossing* of *heil* gebruiken, denken we aan de belangrijke verlossing die ons van de dood naar het leven brengt. Hieronder volgen een paar van de vele Bijbelgedeeltes die over deze behoudenis spreken.

'Geloof in de Heer Jezus en u zult behouden worden' (Hand. 16:31). 'En de zaligheid [behoudenis] is in niemand anders; want er is ook onder de hemel geen andere Naam Die onder de mensen gegeven is, waardoor wij behouden moeten worden' (Hand. 4:12). 'Want ik schaam mij het evangelie niet; want het is Gods kracht tot behoudenis voor een ieder die gelooft' (Rom. 1:16). 'Want uit genade bent u behouden, door het geloof; en dat niet uit u, het is Gods gave' (Ef. 2:8).

Wij zijn bevrijd van ons lot als zondaars en van de veroordeling die daarbij hoort. Onze zonden zijn uitgewist en we zijn gerechtvaardigd voor God. Wij hebben eeuwig leven ontvangen. Wij zijn kinderen van God geworden. Deze behoudenis verbindt ons aan Christus op een wonderlijke manier: God ziet ons 'door Hem' en Hij heeft 'ons begenadigd in de Geliefde' (Ef. 1:6). En dat alles kan niet van ons worden weggenomen.

Volledige, uiteindelijke behoudenis

Hoewel onze behoudenis volledig verzekerd is vanaf de dag dat we door geloof de Heer Jezus in ons hart ontvangen, zal onze behoudenis toch pas volledig zijn op het moment dat we worden bevrijd van onze sterfelijke lichamen en Zijn heerlijkheid zullen binnengaan. We leven nog op aarde, waar we lijden, en we wonen nog in een lichaam dat is gekenmerkt door zwakheden en een gemakkelijke prooi is voor de zonde. Maar we zullen spoedig worden bevrijd en zullen de behoudenis dan in al zijn volheid kennen.

Hieronder volgen enkele Bijbelgedeeltes die over de behoudenis spreken die voor ons ligt.

‘Want ons burgerschap is in de hemelen, waaruit wij ook de Heer Jezus Christus als Heiland verwachten, Die het lichaam van onze vernedering veranderen zal tot gelijkvormigheid aan het lichaam van Zijn heerlijkheid’ (Fil. 3:20-21). Deze verandering zal de laatste stap zijn naar ons eeuwig heil; daarom wachten we op de Heer Jezus, de *Heiland*.

‘Want de behoudenis is ons nu nader, dan toen wij tot geloof kwamen. De nacht is ver gevorderd en de dag is nabij’ (Rom. 13:11-12).

‘Zo zal ook Christus, éénmaal geofferd om de zonden van velen te dragen, de tweede maal zonder zonde verschijnen tot behoudenis aan hen die Hem verwachten’ (Hebr. 9:28).

‘Gezegend zij de God en Vader van onze Heer Jezus Christus, Die ... ons heeft wedergeboren tot een levende hoop door de opstanding van Jezus Christus uit de doden, tot een onvergankelijke, onbevleete en onverwelkelijke erfenis, in de hemelen bewaard voor u, die in de kracht van God door het geloof bewaard wordt tot Idel behoudenis, die gereed is om in de laatste tijd geopenbaard te worden’ (1 Petr. 1:3-5).

De behoudenis in onze dagelijkse wandel

Aan de andere kant moeten we elke dag worden bevrijd van geestelijke gevaren waaraan we worden blootgesteld. We wonen in een wereld waar het kwaad ons overal omringt, waar we de verleidingen van ons eigen hart moeten verdragen en waar satan ons probeert te verleiden. Daarom hebben we voortdurend onze Verlosser nodig om ons te bevrijden uit diverse noden.

Twee Bijbelgedeelten die over deze behoudenis spreken:

1. ‘... werkt uw eigen behoudenis [uit] met vrees en beven’ (Fil. 2:12). Over dit gedeelte heeft iemand geschreven: ‘Deze gelovigen worden van buiten bedreigd door gevaren en van binnen verscheurd door tegenstellingen. Ze moeten dus extra alert zijn om te bedenken en te laten zien wat Christus Jezus van iets vindt. Daardoor werken ze aan hun eigen zaligheid – aan hun eigen bevrijding van de gevaren waaraan ze worden blootgesteld. Ze moeten dit doen met vrees en beven en niet hun zwakheden vergeten. Petrus dacht vroeger dat hij aan zijn eigen behoudenis kon werken zonder vrees en beven en we weten wat daar het gevolg van was’ (FB. Hole).

Om dit gedeelte uit Filippi te verduidelijken, is wel eens het volgende voorbeeld gegeven: als er in mijn boekenkast een slecht boek staat, dan kan ik aan mijn eigen behoudenis werken door het weg te gooien; dan zal ik niet meer in de verleiding komen om het weer te openen.

2. ‘Geef acht op uzelf en op de leer; volhard in deze dingen, want door dit te doen zult u zowel uzelf als hen die u horen, behouden’ (1 Tim. 4:16). ‘De behoudenis is hier de verlossing van de gevaren waarvoor de Geest ons nadrukkelijk heeft gewaarschuwd aan het begin van dit hoofdstuk’ (FB. Hole).

J.-A. Monard